

AGNES
RAVATN

indigo

Paukščių
TRIBUNOLAS

Skandinavų psichologinis trileris

AGNES RAVATN

Paukščių tribunolas

Romanas

Vilnius
2017

Man einant tyliu mišku širdis plakė vis tankiau. Paukščio klyksmas, pilki belapiai medžiai, išsišakojęs jaunuolynas, šen bei ten blankioje balandžio saulėje įtviskęs žalsvai melsvas šviesos spindulys. Siauru keliuku apėjus kalvą, priešaky nusi-driekė vingiuojanti baltų plonų berželių alėja. Tankios šakos medžių viršūnėse buvo surizgusios tarsi nebaigti sukti lizdai. Alėjos gale bolavo išblukusi tvora ir varteliai. Už jų – pastatas. Senas medinis namas šiferio stogu.

Be garso užvėriau vartelius, nužingsniavau per kiemą, laipteliais pakilau iki durų. Pabeldžiau, bet niekas neatidarė, aš nevalingai atsidasau. Pastačiau lagaminą ant laiptų, nusi-leidau žemyn ir patraukiau aplink namą vedančiu akmeninių plokščių takeliu. Iš užpakalinio kiemo atsivėrė gamtovaizdis. Kitapus fjordo dunksojo sniego lopinėliais nusėti violetinio atspalvio kalnai. Sklypą supo tankūs medžiai.

Jis stovėjo atsukęs plačią nugarą sodo gilumoje prie kelių plonų medelių, vilkėjo mėlyną vilnonį megztinį. Kai pašaukiau sveikindamasi, vyras krūptelėjo. Atsigrėžė, kilstelėjo ranką ir avėdamas sunkiais auliniais batais žengė gelsvai ruda žole link manęs. Aš įkvėpiau. Veidas ir kūnas – kaip keturiasdešimt-mečio, jis visai nepanašus į tokį, kuriam reikėtų priežiūros. Slėpdama nuostabą nusišypsojau ir žingtelėjau prie jo. Vyras

buvo stambaus sudėjimo, tamsaus gymio. Užuoat pažiūrėjęs į mane, ištiesė ranką ir pažvelgė pro šalį.

– Sigiurdas Bagė.

– Alisa Hagtorn, – ištariau ir spustelėjau stambia ranką. Jo žvilgsnis neišdavė, kad būtų mane atpažinęs. O gal jis puikiai apsimetė.

– Kur jūsų daiktai?

– Kitapus, prie durų.

Pilkšvas sodas jam už nugaros po žiemos atrodė liūdnei: nususe krūmynai, drėgni stiebai ir stagarai. Pavasarį čia suvešės tikros džiuگلės. Jis pastebėjo susirūpinimą mano veide.

– Taip. Čia bus ką veikti.

Aš nusišypsojau, linktelėjau.

– Šis sodas – žmonos sumanymas. Kol ji išvykusi, man reikia pagalbos.

Sekdama paskui vyrą apėjau namą. Jis paėmė lagaminą ir žengė į prieškambarį.

Tada jis parodė, kur užlipti į antrą aukštą, ir tvirtai užkopė senais laiptais. Mano kambarys buvo apstatytas paprastai, išvydau siaurą lovą, komodą, rašomąjį stalą. Viduje kvepėjo švara. Paklotą lovą dengė gėlėta antklodė.

– Gražus kambarys.

Nieko neatsakęs jis apsisuko, panarino galvą ir išėjo, dar parodė galva į vonios kambario pusę, į žemyn vedančius laiptus, ir aš nutipenau paskui, į lauką, už kampo, iki pašiūrės ir įrankių sandėliuko. Sutraškėjo veriamos medinės durys, jis parodė į sieną.

– Grėblys, kastuvas, laužtuvas. Aukštą žolę reikės pjauti dalgiu. Ar mokate?

Aš linktelėjau, nurijau seiles.

– Čia rasite viską, ko reikia. Sodo žirklys, – skubiai tarstelėjo. – Būčiau dėkingas, jei šiek tiek apkarpytumėte gyvatvorę. Ir praneškite, jei reikės daugiau įrankių. Duosiu jums pinigų.

Kalbėdamas jis nesivargino žiūrėti į mane. Aš jo darbuotoja, nuo pat pirmos akimirkos svarbu palaikyti atstumą.

– Ar daug norinčiųjų atsiliepė į skelbimą? – išsprūdo man.

Jis metė į mane vos pastebimą žvilgsnį iš po užkritusių vešlių juodų plaukų.

– Keli.

Man atrodė, kad jis elgiasi pernelyg arogantiškai, tačiau prieštarauti nederėjo. Priklausiau jam, jis galėjo daryti ką panorėjęs. Mes apėjome namą, nusileidome į sodą, pro uogienojų stiebus ir vaismedžius, palei akmeninę sienelę. Ore tvyrojo aštrus kvapas, trenkė drėgna žeme ir suvytusia žole. Jis perlipo žemus plieno vartelius ir atsisuko į mane.

– Užrūdiję, – tarė jis, – gal jums pavyks sutvarkyti.

Aš taip pat perlipau vartelius ir nuskubėjau paskui jį. Statūs laiptai aukštomis pakopomis sodo pakrašty vedė tiesiai prie fjordo. Lipdama žemyn skaičiavau pakopas: lygiai šimtas. Galiausiai sustojome ant siauro sumūryto tiltelio, dešiniau dunksojo apleistas valtės namelis ir prieplauka. Pusrąčiu mus supo uolos, saugančios tiltelį nuo pašalinių žvilgsnių. Man tai priminė vietą prie senelių išnuomoto vasarnamio, kur išmokau plaukti.

– Kaip čia gražu.

– Vieną dieną nugriausiu šį valties namelį, – pasakė jis nusišukęs. Nuo fjordo pučiantis vėjas taršė jam plaukus.

– Ar jūs turite valtį?

– Ne, – skubiai atsakė jis. – Gerai. Čia jums nėra daug darbo. Bet dabar pamatėte, kaip viskas atrodo.

Jis apsigrėžė ir ėmė kopti laiptais aukštyn.

Jo miegamasis buvo pirmame aukšte, praėjus virtuvę ir svetainę, iš kurios vėrėsi vaizdas į sodą. Į jo darbo kambarį buvo galima patekti tik pro miegamąjį.

– Ten praleidžiu didžiąją dienos dalį. Beveik nesimatysime ir norėčiau būti kuo mažiau trukdomas.

Atsakydama lėtai linktelėjau, tik kartą, kad parodyčiau, jog suprantu, kaip tai svarbu.

– Deja, neturiu automobilio, tačiau yra dviratis su krepšeliu pirkiniams. Parduotuvė – už poros kilometrų į šiaurę, pagrindiniame kelyje. Pusryčiai turi būti patiekti aštuntą valandą: du kietai virti kiaušiniai, silkė, dvi riekės juodos ruginės duonos ir puodelis juodos kavos, – vardijo man jis. – Iš esmės savaitgalį jūs laisva, bet jei jau vis tiek čia būsite, galite patiekti pusryčius valanda vėliau. Pirmą valandą užkandu ko nors lengvo. Vakarieniauju šeštą, tada išgeriu konjako ir kavos.

Kai jis pradingo savo darbo kambaryje, nutariau apsidairyti virtuvėje. Dauguma įrankių buvo neabejotinai naudoti, bet geros kokybės, aš tylutėliai varsčiau stalčius ir spinteles. Šaldytuve gulėjo gabaliukas menkės mūsų vakarienei.

Staltiesės buvo sudėtos apatiniame virtuvinės spintelės stalčiuje. Išsirinkau vieną ir uždengiau ją stalą svetainėje, tada kaip išmanydama tyliau išdėlioju lėkštes ir įrankius. Lygiai šeštą valandą jis išėjo iš savo kambario, priėjo prie stalo, atsitraukė kėdę ir atsisėdo gale. Laukė. Padėjau lėkštę su žuvimi vidury stalo, šalia dubenį su bulvėmis. Atsitraukiau kėdę ir jau ketinau sėstis, bet jis sulaukė mane staigiu rankos judesiu.

– Ne. Jūs pavalgysite vėliau, – jis žvelgė tiesiai priešais save. – Tai mano klaida, galbūt ne visai tiksliai paaiškinau.

Sunkiai nurijusi seiles pasiėmiau lėkštę, be žodžių skubiai nunešiau ir panarinusi galvą kaip koks ilgas kirminas padėjau ją ant virtuvinio stalviršio.

Jam valgant prisipyliau vandens į virtuvės kriauklę, išploviau puodus ir medinius šaukštus. Jis sėdėjo tiesia nugara, kramtė be garso, nepakeldamas akių. Nerangiai judėdama užplikiau kavos, bufete jam už nugaros suradau butelį konjako, o kai jis padėjo įrankius, nukrausčiau stalą. Į puodelį įpyliau kavos, į trapius stiklo taurę – konjako, viską pasidėjau ant padėklo ir tirtant stiklui netvirtais žingsniais nunešiau jam. Galiausiai jis atsistojo, padėkojo už valgį ir pradingo darbo kambaryje, o aš atsisėdau prie stalo valgyti savo atvėsusio patiekalo, užsidėjau ant bulvių spėjusio sustingti sviesto. Paskui suploviau likusius indus, nuvaliau stalą, virtuvinį stalviršį ir užlipau viršun į savo kambarį. Išsikroviau visus daiktus, drabužius, kojines ir apatinius sudėjau į komodą, knygas – į krūvą ant stalo. Patikrinau, ar telefonas tikrai išjungtas, ir įmečiau jį į rašomojo stalo stalčių. Daugiau niekada jo neįjungsiu, nebent ištiktų kokia

nelaimė. Sėdėjau visiškoje tyloje, nedrįsdama kelti triukšmo. Iš apačios nesklido nė garso. Galiausiai nusiprausiau vonios kambaryje ir atsiguliau į lovą.

Reikia pagaląsti asmenis. Keikiau drėgną pageltusią žolę, nes ši vis nulinkdavo, kad ir kaip smarkiai ar greitai užsimodavau dalgiu. Tvenkėsi debesys, ore tvyrojo drėgmė. Po pusryčių jis iškart užsidarė savo kambaryje. Eidama į lauką žvilgtelėjau į savo atvaizdą veidrodyje. Atrodė, tarsi vilkėčiau ne savo drabužius. Senas kelnės, kurias mūvėdama vasarą prieš maždaug penkiolika metų dažiau savo tėvų namus. Prieš dvi dienas ruošdamasi čionai radau jas spintoje. Ir įsidėjau kartu su dažais aptaškytais marškiniais. Tą rytą man skubant į autobusą tėvai atsisveikino su palengvėjimu.

Pajutau, kad po marškiniais nugara srūva prakaitas. Apspito nedidukai vabzdžiai, tūpė ant plaukų, kaktos, ėmė niežėti odą. Vis tekdavo nutraukti darbą, nusimauti pirštines ir kasytis veidą. Ilgi gelsvi žolės stiebai dryksojo tarsi šaipydami, aš mosavau dalgiu kiek išgalėdama.

– Jumis dėtas, pasiimčiau grėblį.

Akimirksniu atsisukau, ten stovėjo Bagė. Turbūt atrodžiau lyg pakvaišusi, stovėjau išraudusiu veidu, apsvilkusi penkiolikos metų senumo skarmalais. Kirpčiukai prilipo prie prakaituotos kaktos, aš nesąmoningai ranka persibraukiau veidą ir pajutau, kaip ant odos prilipo žemių nuo pirštinių.

– Kai žolė šlapia, iš dalgio jokios naudos.

– Tai jau tikrai, – išsekusi mėginau pasijuokti iš savęs.

– Ir pagalvokite apie vakarienę, – priminė jis ir pabaksnojo sau į riešą rodydamas, kad jau laikas. Tada apsisuko ir nuėjo. Aš mečiau žvilgsnį į namą ir jo darbo kambario langą. Tikriausiai jis ten kurį laiką stovėjo ir nepatikliai stebėjo, kaip nemokšiskai bandau užsiimti sodininkyste. Nusiminiau. Nešina dalgiu nuėjau į įrankių sandėliuką ir pakabinau jį ant sienos. Pasiėmiau grėblį ir grįžau prie darbo, stipriai traukiau grėblį per žemę, kol prikroviau karutį nuvytusios slidžios žolės.

Dviratis stovėjo malkinėje už įrankių sandėliuko. Senas pilkas lengvas *Peugeot* siauromis padangomis ir lenktyniniu vairu, kelionė juo truko tik dešimt minučių. Už posūkio išniro maža parduotuvėlė. Iškart už tilto, tarsi nepaliesta laiko. Darant duris virš galvos šaižiai suskambėjo varpelis. Daugiau pirkėjų nebuvo. Man pasisveikinus už prekystalio stovinti pagyvenusį pardavėja vos regimai linktelėjo. Lentynose buvo pusgaminių, servetėlių ir žvakių, gulėjo keli duonos kepaliukai, buvo šiek tiek pieno produktų, šalia stovėjo šaldiklis, prie savitarnos svarstyklių buvo pridėta daržovių ir vaisių.

Man žingsniuojant palei pustuštes lentynas, pardavėja sekė žvitriomis tarsi erelio akimis. Šio kritiško žvilgsnio su niekuo nesupainiosi. Ji mane atpažino. Man užgniaužė gerklę. Sukaustytais judesiais rinkausi produktus ir kroviau juos į pirkinių krepšelį, labai knietėjo jį tiesiog pastatyti ant grindų ir pasišalinti. Galiausiai nuėjau susimokėti. Vengdama žiūrėti į akis iškroviau pirkinius ant prekystalio. Be jokios išraiškos veide ji viską suskaičiavo. Sudžiūvusios rankos ir raukšlių išvagota oda, maža burna nusvirusiais kampučiais; tokia jau ta moteris, su palengvėjimu galvojau važiuodama namo. Su manimi tai visai nesusiję, tiesiog toks jos gyvenimo būdas.

Siauromis padangomis skriejau namo, kairėje pusėje –

fjordas, dešinėje – drėgnos juodos uolų sienos, krepšelis su pirkiniais – ant užpakalinio rato, pro šalį prašvilpdavo iš vieno miestelio į kitą važiuojantys automobiliai, nusileidau akmenukais barstytu keliuku, toliau myniau pedalus per mišką, dviratį pastačiau prie malkų rietuvės. Perėjau per girgždantį žvyrą, nužingsniavau prieškambariu. kažkas su šia vieta negerai. Čia gyvena sutuoktinių pora ir nesugeba pasirūpinti sodu, neturi automobilio, jis visą dieną leidžia darbo kambaryje. Žmonos nėra. Išdėlioju pirkinius ir pradėjau ruošti vakarienę.

Negalėjau pajudėti. Kūnas buvo sunkus ir sustingęs tarsi plieno varteliai, ilgai tiesiog gulėjau ir spoksojau į šakų žymes medinėse lubose, pagaliau įstengiau pasiversti ant kitos čiužinio pusės ir nusliuogti ant grindų. Idiotiška. Kada paskutinį kartą dirbau fizinį darbą? Niekada. Ir staiga sumaniau valandų valandas grėbti žolę ir purenti žemę.

Tiekdama jam pusryčius nerangiai vaikščiojau tarp stalo ir virtuvinio stalviršio. Buvo gėda, nes žinojau, kad toks negrabumas jį erzina. Pildama jam kavą netyčia garsiai sudejavau, sunku pasakyti, kurį iš mūsų tai sutrikdė labiau.

– Greičiausiai vakar sode kiek persistengiau, – tyliai atsiprašiau.

Užuot ką nors pasakęs, jis atsirūgo ir dėbtelėjo man pro šoną. Tada netaręs nė žodžio išėjo į savo kambarį. Likusi viena gerdama rūgščią kavą pralinks mėjau. Didžiavausi savo vakarykščiui triūsu sode, kad išvadavau dirvą nuo suvytusios žolės, vyliausi, jog jis matė mane pro langą. Nugara buvo tokia surakinta, tokia surakinta.

Kitą dieną dar labiau pablogėjo, statydama vieną pėdą už kitos vos tvėriau skausmą. Visą dieną vengiau sėstis, nes supratau, kad nebeįstengsiu atsistoti. Entuziazmas užsiimti sodo darbais išgaravo po pirmos dienos. Kaip visada. Griebiuosi

ko nors pasidavusi įkvėpimui, bet niekad nepadarau iki galo. Kaskart tas pats: nevaldomas užsidegimas ir greitai nusvyrančios rankos. Man trūksta kantrybės, neužtenka valios ką nors pabaigti. Tikėjausi, kad būtent tai pavyks pakeisti – sustiprinti valią, sudrausminti save. Bet juk tam, kad išsiugdytum valią, taip pat reikia valios. Privalėjau tapti patikimu žmogumi, turinčiu tvirtą charakterį. Kada, jei ne dabar? Čia turėjau viską, ko man reikėjo: vienatvę, laisvo laiko, nedaug pareigų, o ir tos pačios nuspėjamos, jokių spoksančių prašalaičių, tuščių pašnekesių ir visas sodas priklausė man vienai.

Septintos dienos vakare, kai priešais jį ant stalo pastačiau padėklą su kavinuku, puodeliu ir taure konjako ir jau buvau benueinanti, jis sulaikė mane kilstelėjęs ranką. Buvo antradienis. Jau savaitę gaminau jam vakarienę ir man pristigo idėjų. Šiandien: vištiena su peletrūnais. Pirmadienį: ledjūrio menkės kepsneliai su keptais svogūnais. Sekmadienį: veršienos kepsnys. Šeštadienį: jautienos kepsnys. Penktadienį: keptas upėtakis ir agurkų salotos. Ketvirtadienį: virta dešra su baltuoju padažu. Trečiadienį: virta menkė.

– Alisa.

Pirmą kartą išgirdau jį tariant mano vardą.

– Klausau.

– Atsineškite dar vieną puodelį, taurę ir sėskitės.

Padariau kaip liepiama. Jis tvirta ranka įpylė man kavos į ploną porcelianinį puodelį.

– Jau savaitė, kaip jūs čia, – tarė jis ir nuleido akis į stalo kraštą.

Aš tylėjau.

– Ar jums čia patinka? – jis pakėlė akis.

– Taip.

– Ar sutiktumėte pasilikti ilgiau?

– Taip, be abejo. Ačiū.

– Savo pirmąją algą gausite mėnesio pabaigoje. Ar gerai?

Aš linktelėjau.

– Gal norite ko nors paklausti?

Aš kiek padelsiau.

– Kaip manote, ar ilgai turėsiu čia darbo?

– Kol žmona išvykusi, man reikės pagalbos ir namuose, ir sode. Visą pavasarį ir vasarą tai tikrai.

– Man tinka.

Jis įpylė man konjako į mažą taurę. Tada kilstelėjo savąją link manęs.

– Už tai ir išgerkime.

Aš pakėliau taurę ir negalvodama susidaužiau su juo: vos girdimai skambtelėjo stiklas. Paskui sėdėjome tylomis. Jis nerodė jokio noro kalbėtis, tik raukė vešlių juodų plaukų pridengtą kaktą. Išgėriau savo kavą, ištuštinau taurę pirma jo ir pakilusi nuo stalo ėmiau plauti indus. Girdėjau, kaip jis atstūmė kėdę ir nuėjo į savo kambarį, toliau plaudama puodelius po čiaupu nusipurčiau nuo minties, kad nusprendžiau čia pasilikti, bet kartu užliejo šiluma: aš turiu vietą, kurioje galiu pasilikti, man nebereikia grįžti, galiu gyventi čia ir mėgautis ramybe.

Po kelių saulėtų dienų sodas pradžiūvo. Galiausiai kažkaip įpratau mojuoti dalgiu ir po savęs palikdavau trumpų dygių kotelių ruožus. Net šaltu oru pylė prakaitas. Už kalnų besileidžiant blyškiai pavasario saulei, man surakino nugarą. Apsidairiau. Šen bei ten jau žydėjo pavasarinės gėlės. Viena dieną mus nustebino iškritęs sniegas, kitą dieną aplink pleveno drugelis – oras buvo nenuspėjamas. Patraukiau grėbliu per žemę, sukroviau į karutį sudžiūvusią žolę, piktžoles ir nuvežiau į sodo pakraštį. Išrovus piktžoles pasimatė juoda grumstuota senų gėlynų žemė. Neskubėjau jos purenti, gal ten esama gėlių svogūnėlių ar sėklų, iš kurių ims stiebtis gyvybė. Kartais dirbdama atsisukdavau į namą ir Bagės lange pastebėdavau šešėlį, bet jis staigiai pranykdavo ir būdavo sunku nuspėti, ar jis ten stovėjo žiūrėdamas į mane, ar tik ėjo pro šalį. Nuvežiau įrankius į sandėliuką, į verandos sieną padaužiau batus, kratydama nuo padų žemes, ir nuėjau į savo vonios kambarį. Prisileidau vandens į vonią, panirau ir nusiploviau purvą, džiūgavau, kad galiu gyventi kitaip. Dirbti po atviru dangumi, jausti tai visu kūnu, į plaučius traukti gryną orą. Niekada nemaniau, kad įmanoma ką nors pakeisti. Kad galiu padaryti tai pati. Niekada. Kartais tokia mintis guosdavo, o sykiu keldavo liūdesį, nes aš tuo netikėjau. Bet dabar. Pasižadėjau dirbti sode.

Sutvarkyti jį, padėti augalams augti. Tai suteikė palengvėjimą, čia galėjau susikurti savąjį „aš“, pastovią savastį, čia, kur nėra prie manęs priskretusios praeities. Čia galėjau išsivaduoti nuo kaltės, išsivalyti širdį. Ištraukiau vonios kamštį ir stebėjau, kaip išteka vanduo. Nusiprausiau po dušu, išsiploviau galvą ir išlipau iš vonios. Išgirdau Bagės žingsnius apačioje – jis turbūt neketina praustis, – nusišluosčiau, apsirengiau ir grįžau į savo kambarį. Pro langą išvydau jį einantį per kiemą, turbūt traukė į sodą patikrinti, po jo dideliais batais traškėjo sausi stiebeliai, jo nugara vis šmėstelėdavo pro obelų šakas, kol pranyko prie žemyn vedančių laiptų. Pajutau, kaip nudiegė paširdžius – tie vyrai tokie gražūs, pagalvojau. Kai kurie. Jų balsai, pečiai. Išlėkiau iš kambario ir nulenčiau priešais esančių durų rankeną. Užrakinta. Sustojusi prie laiptų apsvarsčiau galimybę nubėgti žemyn ir žaibo greitumu šiek tiek apsišniukštinėti, tačiau vien nuo šios minties širdis ėmė daužytis ir aš apsigalvojau.

Jo vonios kambarys buvo įrengtas dešinėje pusėje, iškart už prieškambario: senoviškomis plytelėmis išklotos grindys, įprastas unitazas, už užuolaidos – kukli dušo kabina. Man buvo nurodyta valyti šią patalpą kartą per savaitę. Jis pasakė, jog dieną galiu pasirinkti pati, bet pridūrė, kad mėgsta žaliojo muilo kvapą savaitgalį.

Virtuvėje pildama į kibirą vandenį pastebėjau jį vėl einant per sodą. Vyras buvo aukštas, plačiapetis, žengdamas pro savo kambario duris jis nesąmoningai pasilenkdavo. Lauke vaikščiojo lėtai, tiesia nugarą, avėdamas sunkiais kalnų batais, visada judėjo tyliai, nors buvo stambaus sudėjimo. Matant jį taip vaikščiojantį, nei iš šio, nei iš to toptelėjo mintis apie dievą Baldrą. Man patiko žiūrėti į jo nugarą. Patiko sekti žingsnius. Vėsiais vakarais jis visada vilkėdavo marškinius po tamsiai mėlynu vilnoniu megztiniu. Aš jo visai nedominau, jo nedomino niekas. Jam rūpėjo tik tai, kas dedasi jo darbo kambaryje, kad ir kas tai būtų. Stengiausi nepasiduoti smalsumui. Mėginau rūpintis tik savo reikalais, galvoti apie tai, ką reikia nuveikti sode, kurį dabar laikiau savu, kūriau valgiaraštį. Vakarais užsirašydavau, kokių liko atsargų, ko reikia nupirkti, ką virsiu, ką galima padaryti iš įvairių likučių, kaip viską kuo geriau panaudoti. Tai padėjo valdyti mintis, kad jos nenuklystų ten, kur nereikia.

Spintelės durys vonios kambaryje tyliai girgžtelėjo. Čia buvo tablečių nuo skausmo, pleistro, nuo uodų apsaugančių priemonių, skutimosi mašinėlė ir paprastas dezodorantas. Nustebau, nes buvau beveik tikra, kad jis vartoja kokius nors vaistus. Valydamą popieriniu rankšluosčiu veidrodį sugavau savo žvilgsnį. Veidrodyje atsispindinčio žmogaus atvaizdas bylojo, kad jis supranta, jog pasielgė negerai. Buvau mačiusi šį žvilgsnį šimtus kartų. Daugiau to nebebus, pamaniau, dabar jau būsiu dora.

Perskaičiau, kad prieš prasikaland pumpurams reikia išgenėti krūmus, bet neradau nė žodžio apie tai, kada pumpurai ima sprogti. Prisėdusi ant kėdutės prie pirmo juodųjų serbentų krūmo, atidžiai išsižiūrėjau į šakas. Knygų lentynoje aptikau knygą apie sodininkystę, bet iš jos nieko daugiau nesužinojau. Įpratau nuo ryto iki vakaro mintyse kalbėtis su savimi. Pasi-rinkdavau įvairiausias temas. Buvau įsitikinusi, jog jei kada išprotėsiu, tikrai nesiblaškyčiau gatvėmis garsiai kalbėdamasi su savimi. Gal todėl, kad neturiu ką pasakyti. Bet čia, šioje tyloje, rankas sukišus į šaltą drėgną žemę ar tvarkant nudžiūvusias šakas, mintyse be paliovos šnekučiavausi su savimi, viduje kartais vyko įsivaizduojami dialogai tarp manęs ir ko nors kito, diskutuodavau valandų valandas pateikdama įvairius argumentus. Visose vidinėse diskusijose aš pralaimėdavau, nes labiau klausydavausi įsivaizduojamų oponentų nei savęs, jų argumentai būdavo svaresni. Kiti žmonės man visada atrodė patikimesni nei aš pati.

Pirmiausia nukirpau serbentų šakas, kurios buvo pažeistos per žiemą, tada nusvirusias žemyn. Galiausiai – pačias apatines, seniausias. Iš pasirodžiusių rievių supratau, kad krūmų niekas negenėjo mažiausiai aštuonerius ar septynerius metus – keista, kad Bagė su žmona taip apleido sodą.

Du žmonės, vyras ir moteris.

Vieną slegia gėda, kitą – kaltė.

Kilus viešam skandalui, televizijos laidų vedėja Alisa Hagtorn nusprendžia dingti. Ji atsisako darbo televizijoje, palieka vyrą, butą ir išvyksta į nuošalią vietovę prie fjordo. Čia jai tereikės rūpintis apleistu sodu, tris kartus per dieną ruošti valgį ir nesipainioti po kojomis niūriam namų šeimininkui. Alisą tai tenkina, ji ir pati nenori atvirauti apie save. Ilgainiui, gyvenant po vienu stogu su mažakalbiu Sigiurdu Bage, kyla vis daugiau klausimų. Kas šis vyras, kodėl jis elgiasi kaip atsiskyrėlis, kur yra jo žmona? Dienos, belaukiant nežinia kur išvykusios Sigiurdo sutuoktinės, prisipildo nejaukios tylos. Slogios kartu praleistos valandos nejučia perauga į artimą dviejų žmonių ryšį.

Deja, netrukus paaiškėja, kad atpirkti praeities nuodėmės ne taip paprasta.

Juvelyriškai subtiliai kuriama įtampa. Nejučiomis imi krūpčioti. Nė nepastebi, kad širdis stabteli... Puikus *Nordisk noir* pavyzdys

The Big Issue

